

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. július 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KRISZTUS JÓ ILLATA

Lekció: 2Korinthus 2,9-17

Alapige: 2Korinthus 2,14-16

De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre?

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, ezt a szép nyári délelőttöt. Áldunk, hogy a felkelő napban ismét láthatjuk ígéretednek valóságát, kegyelmednek, hosszútűrésednek szentségét, hiszen megígérted, hogy felhozod napodat jókra és gonoszokra egyaránt. Köszönjük, hogy elénekelhettük a gyülekezet közösségében: „ó, mely boldog az oly ember életében, akit az Isten bevett kegyelmébe.” Áldunk, hogy a boldogságot ebben találhatja meg néped.

Visszaemlékszünk arra az időre, amikor máshol kerestük boldogságunkat, végül benned megtaláltuk azért, mert hozzánk közel jöttél, megkerestél, megszólítottál, a halál állapotából kihoztál, és sziklára állítottad lábunkat.

Áldunk, hogy a boldogság a veled való közösség, kapcsolat, a benned való élet, a Krisztus-ismeret, és a felé a jövő felé való tekintés, amelyet hitben és ígéretben birtolunk. Az az ország, amelynek kegyelmedből Krisztusért már polgárai lehetünk, amely felé zarándokolunk sokszor lenézve, mint ismeretlenek, sokszor elcsüggedve, meglankadva, sokszor kételkedve, de mégis újból reád nézve, minden bukás, minden elesés után új erőt és új kegyelmi fényt kapva.

Kérünk, légy közöttünk, jelenléteddel szentelj most meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint ezekben a napokban a 2. Korinthusi levelet olvassuk. Nekem mindig az az érzésem, hogy egy kicsit kevesebb figyelem jut a második levélre, mint az elsőre. Amikor ezeket a verseket olvastam, Isten Szentlelke erősítette bennem, hogy a gyülekezet közösségében is erről a néhány versről legyen szó.

Arról, hogy Krisztus jó illata vagyunk. Ez egyszerű kijelentő mondat, amelyhez először a levélről egy kis bevezetést szeretnék mondani, utána pedig három kérdést feltenni, amire válaszoljunk magunkban, a szívünkben, és legfőképpen igyekezzünk úgy élni, hogy innen elmenve is Krisztus jó illatja legyünk.

Pál apostol Korinthusban először másfél évet töltött és ennek a másfél éves evangelizációnak a hatására ebben a nyüzsgő, nagy kikötővárosban, amely a déli résznek, Akhájának a központja volt, megalakul és létrejön Isten Szentlelke és igéje hatására (ezt hangsúlyozom) a gyülekezet.

Az első levél sok problémáról szól, amely a korinthusi gyülekezetről azt a képet festi, hogy lám, nem volt tökéletes gyülekezet. Nem volt ez olyan gyülekezet, ahol minden rendben volt. Utána, amikor Pál apostol megint elmegy ebbe a gyülekezetbe, rövid ideig tartózkodik, mert valaki, valakik roppant megbántják. Egy valaki mindenképpen, akinek nevét nem tudjuk, megsértette az apostolt. Pál apostolnál ugyanis többen a szolgálati területén kétségbe vonták apostoli küldetését.

Érdekes, mert ilyen értelemben Pál apostolnak mindig ezzel kell kezdenie leveleit, hogy Pál, az Isten apostola. Mindig le kellett szögeznie, hogy ő erre a feladatra nem jelentkezett, erre az „állásra” nem küldött önéletrajzot, motivációs levelet, hanem mindezek nélkül az Úr a damaszkuszi úton megszólította, újjátette az életét, és elküldte a pogányok közé igéjének a hirdetésére. Pál apostol azt mondja: én az Isten küldötte és apostola vagyok. Mivel ezt sokan nem értették, ezért kétségbe vonták küldetését.

Péter és János, akik szintén drága leveleket írtak az akkori hívőknek, ők ezzel nem foglalkoznak. Ugyanis a Sátánnak két nagy támadási területe volt abban az időben. Az egyik mindig a tan, amit vittek, a másik pedig a személy, aki vitte az evangéliumot.

Pál apostolnál az volt a helyzet, hogy nála az ördög a személyt támadta, Péternél és Jánosnál inkább a tant igyekezett elfordítani, elferdíteni. Tudniillik Péter és János személye megkérdőjelezhetetlen volt. Ők ketten benne voltak a tizenkettes tanítványi körben, sőt Jézus legszűkebb csapatában – ha lehet így mondani. Őket vitte fel a Megdicsőülés hegyére, ők látták Őt elváltozva, őket viszi az Olajfák hegyére, a Gecsemáné kertbe. Éppen ezért Péter és János tekintély volt, az ördög nem tudott belekapaszkodni.

Ha megfigyeljük a János és Péter leveleit, ott mindig a tévtanítókkal harcolnak, mindig az igaz tant állítják a középpontba. Mert a tévtanok olyan nagy területen támadják Isten igéjét, hogy azokkal nem foglalkoztak, hanem mindig a valódit, az igét állították középpontba, és azt mondták: ami nem ez, az mind hamis. Ehhez mérjétek, ez a zsinórmérték, ez a kánon, amihez szabunk mindent. Viszont amikor Pál apostol ment, ott mindig az ő személyét kellett a tan mellett is előtérbe helyezni úgy, hogy ő Isten apostola.

Miután Pál apostol e sértés után levelet ír a gyülekezetnek, ezt nevezzük: könnyek levelének, mert Pál apostol könnyek között írta. Ez a levél elveszett, nincs a Szentírásban. Utána Titusz jó hírrel jön: a gyülekezetben rendeződtek a dolgok. Az atyafiak bűnbánatra jutottak, Pál apostol azért inti őket, hogy szeretettel fogadja őket vissza, és fogadják el, hogy a megbocsátott bűnt Isten a tenger mélyére veti, soha elő nem hozza, és Jézus Krisztusnak a vére megtisztít minden bűnből bennünket.

Ekkor íródik ez a második levél, amit a bevezetés alapján a vigasztalás levelének lehetne nevezni. Ezzel kezdődik: Áldott az Isten, aki megvigasztal minket min-

den nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Ezért ezt a levelet örömmel írja az apostol a korinthusiaknak, és éppen ezért tudja őket figyelmeztetni és emlékeztetni arra, hogy ők miért vannak, hogyan kell élniük, és hogyan kell a világban világítaniuk.

E bevezető után így értjük meg azt, hogy ez a három vers miről is szól, ahol Pál apostol úgy nevezi a gyülekezetet, természetesen magát is beleértve, hogy Krisztus jó illata vagyunk.

A másik, amire figyelni kell: ez nemcsak a korinthusi gyülekezetnek szólt, mert a bevezetésben ott van, hogy Akhájában minden szenteknek, akik ott élnek. Akhája déli rész volt, az északi rész Macedónia, és ennek az Akhájának a központja (fővárosa) volt Korinthus. Itt volt például Athén is és Kenkrea is.

Lehet arra gondolni, hogy esetleg az Akhája vidékén élő hívők Korinthusba mentek gyülekezetbe. Ott hallgatták Isten igéjét, az apostoli tanítást. Ott éltek meg hitüket és ott vettek részt a kenyér megtörésében. Én azonban nem emellett lennék. Tudjuk, hogy Kenkreában biztos, hogy volt gyülekezet, mert Pál apostol egy másik levelében említi a gyülekezet egyik szolgáját. Azt látom, hogy ami Korinthusban történt, nemcsak azt jelenti, hogy tudták a többiek is, vagy az egész vidéken elterjedt, hanem ezek a gyülekezetek kapcsolatban voltak egymással.

A Bibliában úgy olvassuk, hogy Isten gyülekezete és népe soha nem egy elszigetelt, belterjes társaság, hanem egyrészt Isten népe az egymást számon tartó, a másik gyülekezetet is vállaló, hordozó, azoknak örömeiben és bánatában osztozó gyülekezet: Korinthusban. És a szenteknek, akik Akhájában élnek. Hiszen ők a korinthusi gyülekezet nehézségeiről, problémáiról, az egész ügyről tudhattak, rájuk is tartozik. Most, ha a kört kitágítjuk, akkor tulajdonképpen azt lehet mondani: ránk is tartozik. Nemcsak azért, mert itt van Isten igéjében, hanem azért, mert olyan gyülekezeti kérdéssel foglalkozik az apostol, ami a mai gyülekezetekben is előfordul, és ezzel foglalkozni kell.

Tudniillik, ami a gyülekezetben ezt az ígét Pál apostol szívében megírásra Isten Szentlelke által ihleti, az, hogy Pál apostol a gyülekezetet arra akarja figyelmeztetni, hogy nemcsak az a kérdés, hogy a hívők közössége hogyan veszi az ígét, hanem az, hogyan képviselik. Másutt meg azt mondja: ahogyan tanultátok a Krisztust, ahogyan vetétek, ahogyan hallottátok. Ebben a levélben azt helyezi előtérbe, hogyan képviseltek, amit hallottatok Isten országáról az egyházban és a világban. Az üdvözülők és az elkárhozottak között Krisztus jó illata vagyunk.

Ez azt jelentette: egyrészt a hívők közösségében, a gyülekezetben, az egyházban, ahova Isten Szentlelke a hívőt Krisztus uralma alá szerkeszti, egybekapcsolja, és hogyan élitek meg ezt a világban, ahol a szürke hétköznapi életeteket megélik. Hogyan illatoztok, mint a Szentlélek által a Krisztus keresztyén által megújított, egybekötött, gyülekezetté formált, közösségbe integrált virágcsokor, és hogy éled meg te a Krisztus-illatot úgy, mint egy szál virág, abban a közösségben, helyzetben, ahova téged Isten helyezett.

Olyan szép a igének ez az üzenete, hogy Isten nemcsak ide, a gyülekezetbe helyezte a hívőt. Éppen ezért nem vagyunk zárt közösség. Itt nyitva van az ajtó, ez jelzés, hogy ide bárki bejöhet. Aki itt elmegy az utcán, víg énekünket hallja, és szent reménység sugallja, amit ajkunk énekel. Az ajtó nyitva van. Ez nem belterjes, zárt közösség, nem úgy van, hogy bezárkózunk, hanem úgy, hogy az Isten kinyitott bennünket. Éppen ezért nem lehet azt mondani, hogy nekünk nem a világban van a dolgunk és helyünk. Azt mondja Isten igéje: hogyan vagy te a világban.

Jézus imádkozott azért, hogy megőriztessünk a világban. Nem azért, hogy vegyen ki bennünket Isten a világból, ahol Jézus Krisztus sem érezte jól magát. Hogyan érezhette volna jól magát? Ahol néha a hívő ember is Jézussal együtt fel kell, hogy sóhajtson: ó elfajult nemzedék, ó hitetlen nemzedék. A hívő embert bántja a világban a sok szemét, a szenny, a csúnya beszéd, a tisztátalanság, a paráznaság, az anyagiasság... Ami szentségtelen, és ami nem fér össze a Krisztussal az üdvözülők és elkárhozók között. A gyülekezet közösségében egybekötött virágcsokor vagyunk, a világban pedig egy szál magunk kell sokszor, hogy helytálljunk.

Az elmúlt gyerekhéten énekeltük azt a kedves Sundar Singh-től származó éneket, aminek az egyik versszaka így szól: Ha nincs is társam itt, követem mégis őt. Eldőlt a szívemben: követem Jézust. Ha egyedül vagyok, ha nincs is társam, akkor egyedül kell illatozzak. Isten sok helyre teheti az övéit úgy. Teheti kórházi kórterembe, hogy egyedül van, aki Bibliát olvas, teheti egy családba, hogy egyedül van, aki Jézus Krisztust ismeri, és nemcsak Krisztusról tud valamit, hanem ismeri, és vele van közösségben. Teheti egy olyan faluba, ahol egyetlen egy hívő ember sincs.

Ezért helyezte tehát Pál apostol a korinthusi gyülekezet szívére ezt a levelet, mert azt mondja: ti Krisztus illata vagytok. Egy fejezettel később, a harmadik fejezetben úgy nevezi a gyülekezetet: levél vagytok, amelyet ismer és olvas minden ember. Pál apostol szerint és Isten igéje szerint sokszor nem az a kérdés, hogy mit hallanak tőlünk, hanem az a kérdés, hogy mit látnak nálunk. A gyülekezetet arra inti az apostol, hogy legyen összhangban az, amit a világ hall, és amit a világ lát az ti életetekben. Van, akinek Krisztus illat az életre, van, akinek pedig a halálra illat.

Három kérdést tegyünk fel ennek az igének a kapcsán.

- Az első kérdés az igéből az: tudunk-e magunktól illatozni? Az igében így van a válasz: magunktól nem tudunk. Nem tudjuk Krisztus illatát árasztani. Így mondja az ige: Krisztus jó illatja vagyunk. Ez egyértelműen azt jelenti, hogy Krisztusnak jó illata volt és jó illata van ebben a világban. Mi önmagunktól ezt az illatot nem tudjuk árasztani.

A Krisztus jó illata nem mesterséges. Krisztus jó illata az, amiben Isten, az Atya gyönyörködik. A neki való engedelmesség. Krisztus jó illata szállt fel a Golgotán, amikor életét adta váltságul sokakért. Krisztus jó illatával telik meg a levegő húsvét hajnalán, amikor Mária Magdaléna is csak a kertésznek véli. Az emmausi tanítványok azon az estén csak fejüket lehorgasztva, csüggedten mennek haza Emmausba. De Krisztus jó illata, az élet illata lengi be a levegőt.

A hívő ember nem önmagában illatos. Sajnos önmagunknak csak szagunk van. Csak szagot tudunk árasztani, de illatot semmiképpen. Mint ahogy a Biblia szerint a hívő embernek fénye sincs. A Krisztus fényére van ráutalva. Énekeljük is: „Szentelj meg, hadd legyen fényedből fénysugár az életem...” Ez kölcsönzött, visszavert fény. Az illat a hívő ember életében a Krisztus illata. Ha valaki Krisztusban van, annak Krisztus minden ajándékát átadja. Krisztusnak semmije nincs, amit a hívőnek át ne adna. Minden a tiétek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené – mondja Isten igéje a Római levélben. Vele együtt mindent megkap a hívő ember. Krisztus illatát is megkapja, mert mi önmagunktól ezt az illatot nem tudjuk árasztani. Annyira átjárt bennünket a bűn illata, az énünk illata, a világ illata már, hogy ezeket tudjuk magunktól árasztani. Ha valaki viszont Jézus Krisztusban van, akkor általa kap egy új illatot.

Az ókori emberek ismerték ezt a kifejezést. Azt mondja itt az ige a 14. versben: hála pedig az Istennek. Ez a másik ok, ami miatt azt kell mondjuk: magunknak nincs

illatunk. Azt mondja a 14. vers, mielőtt a 15-ben a Krisztus illatáról lenne szó: hála pedig Istennek, aki diadalra vezet minket a Krisztusban, az Ő ismeretének illatát minden helyen megjelenti miáltalunk. Így döntött Isten, hogy a hívó Krisztus illatát vegye, és ezt az illatot vigye aztán tovább, és hordozza ebben a világban.

A világ sóvárogva várja ám ezt az illatot. Azt kell mondjuk, hogy ez az illat teszi még ezt a világot valamennyire elviselhetővé. Ezt a világot, ahol egy olyanfajta szemlélet uralkodik, ami teljesen ördögi, ahol életeket tesz tönkre a Sátán, még ez az illat teszi elviselhetővé. És hogy mennyire így van, nézzük meg az Ószövetségben. Ha Sodomában csak tíz ilyen illat lett volna, akkor nem lett volna akkora bűze, hogy az az egekig hatoljon. Isten azt mondja: elég. Elpusztítom ezt a várost. De ha lett volna tíz illat, amely illatosabbá teszi azt a rettenetes szagot, és elfedi — ezek lettek volna a hívők —, akkor talán megkönyörült volna Sodomán.

Nem mindegy az sem, hogyan hordozzuk ezt az illatot, meg az sem, hogy Krisztusnak hány illata van ezen a földön. Amikor a Bibliában azt olvassuk, hogy az Úr növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel, nemcsak azt jelentette, hogy a gyülekezet növekszik, hiszen ők egyszer csak hazamentek, ritka volt olyan, mint az özvegy Anna, aki a templomban töltötte idejét. Ezek a hívők hazamentek. Úgy lehet lefordítani, hogy Jeruzsálem környékén, meg az akkori Ázsiában, később majd Európában egyre több illatos keresztyén lett.

Csodálatos dolog ez. Azt mondja az ige: hála az Istennek, aki diadalra vezet minket. Vagy diadalmenetben hordoz bennünket. Az akkori világban mindenki értette, mert a legyőző hadvezér, aki egy másik hadsereget legyőzött, mindig diadalmenetben vonult a városba. Ez a diadalmenet azt jelentette, hogy a legyőzötteket, főképp azok előkelőségeit, sokszor a diadalmenetben az ő harci szekéréhez kötve, mintegy leigázás jelképeként, a győzelem prezentálásaként hordozták végig. Egyrészt valakiknek ez diadal volt, valakinek vereség.

Értjük miért mondja az apostol: élet illatja életre, másoknak halál illatja. Tudniillik ilyenkor pogány római szokás szerint oltárokat gyújtottak, és ezen az oltáron különféle szereket füstölögtettek, és ezeknek az illatához azt fűzték, hogy ez az illat a gonosz szellemeket távol tartja, a jó szellemeket meg vonzza. Ha ez az illat felszállt, ez valakiknek a halált jelentette, mert legyőzöttek lettek, valakiknek meg ez az illat jó volt, mert a győzelem mámorának volt az illata. Valakiknek élet illatja, valakiknek halál illatja.

Ezt a képet használja az apostol, hogy mi Krisztusnak jó illata vagyunk. A hívó ember milyen jó illatot tud árasztani? Krisztust. Ha nem az élő, a Golgotán megfeszített és feltámadt Krisztust árasztjuk, az összes többi csak szag, inkább csak bűz. Csak Krisztus illata jó illat, az élet illata.

Azért is értették ezt a képet, mert Pál apostol azért használta, mert mind a két értelemben érthetjük. Egyrészt úgy, hogy Krisztus diadalmenetben hordoz bennünket, vagyis azt mondta: én a győztes királynak vagyok a seregében. Ugyanakkor Pál apostol a legyőzöttek képét is használja, mert azt mondja: engem a Krisztus legyőzött. Úgy győzött le, hogy meggyőzött bűn, igazság és ítélet tekintetében. Meggyőzött arról, hogy nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Pál apostol azt mondja: egyrészt Isten diadalmenetben hordoz bennünket, és ez a korinthusi gyülekezet egészére nézve azt jelentette, hogy csak Isten volt képes arra, hogy ezt a korinthusi helyzetet, ami ott kialakult, elrendezze és befedezze. Azt a

bűnt, ami ott bűn volt, amely most éppen nem paráznaságban, nem szentségtelenségben, nem családon belüli viszálykodásokban nyilvánult meg, hanem most úgy nyilvánult meg, hogy valakik Pál apostolra rosszat mondtak. Csak azt felejtették el, hogy amikor Pál apostol személyét támadják, akkor Isten ígését támadják. Amikor Pálra valami rosszat mondtak — ez sokszor külsőségekben nyilvánult meg. Pál apostol mondta az élet ígését, a kereszt evangéliumát. Isten Szentlelke meg munkálkodott. Miközben Pál apostolt támadták, az Isten ígését támadták. Az ördögnek jó módszere ez. Miközben személyre irányul a támadás, tulajdonképpen Isten ügye ellen irányul.

Pál apostol azért írta könnyek közt azt a levelet, mert ilyen állapotban látta, hogy a gyülekezet nem tud illatozni. Pedig, ha valahol kellett illat, akkor Korinthusban kellett. Mert szerintem itt volt a legtöbb bordélyház, a legtöbb kocsmá, a legtöbb szórakozóhely. Hiszen kikötővárosként ott hatalmas átmenő forgalom volt, tengerészek, matrózok, hajósok, és mindaz, ami ezzel együtt járt. Azt mondja Pál apostol: a korinthusi gyülekezet nem engedheti meg azt a luxust, hogy ne illatozzon. Nem engedheti meg azt a luxust, hogy abban a Korinthusban ennyi szag, ennyi bűz áramoljon a menny felé, a város felé. Isten nem ezért hozta létre. Az az Isten akarata, hogy szentté legyetek, hogy a szent életben illatozzatok. Istennel járni, lakozni, szent élettel illatozni, Jézus Krisztus, taníts, taníts imádkozni (474. dicséret).

Krisztus a tanítványait soha nem önmagukért gyűjti egybe, hanem hogy helyükre tudja őket állítani. Vagy úgy, hogy menjetek Júdeába, Samáriába és a föld végső határáig, vagy úgy, hogy legyetek ott, ahol vagytok, ha nem mentek sehova se, de legalább ott, ahol vagytok só, kovász és világosság legyen az életetek. Tovább is lehet mondani, ez nem meghamisítása az ígének: só, kovász, világosság, meg illat, levél, amelyet ismer és olvas minden ember. Élő bizonyosságai Jézus Krisztus új életet munkáló és a Szentlélek megújító hatásának.

Itt van egy gyülekezet, amely emberekből áll, ezeknek az életét átformálta, újjátette, szentté tette Jézus Krisztus. Lehet, hogy bűdösek voltak, mint Lázár. Mit olvastunk ott? Immár szaga van. Lázár, miután Jézus Krisztus szól neki a sírba: jöjj ki, és miután kijön, attól kezdve el kezd illatozni, és már a János 12-ben azt olvassuk: ott ül Jézus mellett. Már nincs szaga. Miért? Mert Krisztus illatát vette.

- Az első kérdés tehát az: hogy tudunk illatozni? magunktól semmiképpen sem. A második kérdéstről valamennyire már volt szó, mert Pál apostol itt ezt az ígét kijelentő módon mondja. Krisztus jó illatja vagyunk. De feltehetjük úgy is ezt a kérdést: Krisztus jó illata vagyunk?

Most éppen rózsa van az asztalon. Eszembe jutott, hogy ha látunk egy virágot, akkor arra gondolunk: milyen az illata? A rózsa szép, szabályos, egyforma, de ezeknek a természetű rózsáknak nincs olyan illatuk. Sokszor a kertből veszünk egy kisebbet, és mondhatjuk rá: halványabb, de a miénk, és megszagoljuk, és van illata. Örülünk neki. Érdekes, hogy ez vonzza az embert.

A rovarvilágból is hozok egy példát. Ha valaki méhészettel foglalkozott, látja, hogy ha ki akarja venni a lépet, megy a méhész beöltözve, és füstölőt visz maga előtt. Ennek nincs vallási jelentősége. De a méhek nem fogják megcsípni. A levegőbe egy kicsit belefüstöl. Ez azért van, mert a méhcsaládban ott az anya, és mivel nem tudnak beszélni, ezért illattal, szagokkal kommunikálnak. Egyfajta vegyi anyag, és ez vagy arra buzdítja a Ferómon méheket, hogy nyugalom, vagy támadásra. Ha valaki megbolygatja a kast, akkor az anyából ez az illat árad. A füsttel ezt a szagot eltüntetik. A méhek nem érzik ezt a támadásra ingerlő szagot, ezért kell a füst.

Jó lenne, ha ez a kép bennünk lenne, amikor Pál apostol azt mondja: Krisztus jó illatja vagyunk. Nekünk is van egy királyunk, aki köré tömörülünk. Akiról azt mondja Pál apostol: feje az egyháznak, Jézus Krisztus. Ő az illatával is akar bennünket irányítani. Mert vagy azt mondja: ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen, vagy az én békességemet adom néktek. Vagy azt mondja: indulj harcra. Hiszen nekünk Jézus Krisztus fővezér, hozzá esdünk győzedelemért. Mi hozzá igazodunk. Azt mondja: mi is a Krisztus illata vagyunk. Ez alapján tájékozódunk.

- A harmadik kérdés röviden: Megjelenti mindenütt általunk a Krisztus titkát. Húzzuk alá: megjelenti, általunk akarja megjelteni, és mindenütt meg akarja jelteni a Krisztus titkát.

Isten népe sokszor gondolkodik velem együtt balgán, hogy nem lehet megjelteni. Amikor Dánielék a fogságban vannak. A nép azt mondja: a hegedűket fel lehet akasztani a fűzfára, mert a fogságban nem lehet énekelni. Magyarán itt nem lehet illatozni. Aztán Isten kijózanítja őket. Dehogynem lehet! Sőt itt kell csak igazán. A jeruzsálemi templomban könnyű, amikor viszitek az áldozatot. Amikor a Káldea királyai, a babiloniak ott vannak, a bölcsek, az írásmagyarázók, a csillagjósok, az asztrológusok, akik más tájékozódási pontok alapján akarnak haladni, itt kell igazán munkálkodni annak jólétén, ahova fogságba helyeztelek titeket.

Mi azt mondjuk: itt nem lehet. De bizony lehet, mert Isten mindenütt, mindig akarja a Krisztus titkát megjelteni. Ez az illat pedig a Bibliában egyrészt Isten ismerete, illata, másik pedig a 17. versben az ígéről beszél, a továbbadott ígének az illata. Azt mondja az apostol: nem hamisítjuk meg Isten ígését, hanem tisztán, sőt szinte Isten előtt szólunk a Krisztusban. Ez pedig a tovább adott ige. Nem a meghalt ige, az más dolog, az bennünket formál át, a tovább adott ige pedig másokat akar formálni. Ez a Krisztus illata.

Befejezésül: a virágoknak is van illata, de abban a korban és ma is vannak olyan illatok, amelyeket kis üvegbe zárnak. Ezek a parfümök. Jézus korában is üvegcsékbe voltak zárva. Ahhoz, hogy egy üvegben ilyen illatkonzentráció legyen, ahhoz a virágnak, amely az illatot hordozta, össze kell törettetnie. A szirmokat összetörik, présbe teszik, sajtolják. Közben a virágszirom megtört lesz, mert kipréselik belőle az illatot.

Ahhoz, hogy mi Krisztus jó illatja legyünk, a Krisztust megtörték. Összetörték, nem lehetett ráismerni Ézsaiás szerint. Néztünk reá és orcája nem volt kívánatos. Mert Isten mindannyiunk bűnét Őreá veté. A mi szagunkat, bűzünket a Golgota keresztyén Jézus Krisztus összetört testében lásd. Amikor az illatról van szó, gondolj arra, hogy mégis csak a legszebb illat akkor szállt fel, a Golgotán. És aki ebbe az illatba szagolt, az meghajolt és azt mondta: Bizony, ez Isten Fia volt, akit megérintett a Krisztus illata.

A hívőnek is ez a sorsa. Ahhoz, hogy te illatozz, sokszor neked is össze kell töretni. Ahhoz, hogy a világban illatozni tudjunk, nemcsak azt jelenti, hogy megszagolnak bennünket, hanem hogy illatot tudjunk adni, sokszor nekünk is össze kell töretni. Meg kell alázkodni, ami nagyon nehezen megy. Sokszor össze kell törettetni, sokszor le kell mondani valós vagy vélt igazunkról, amihez foggal, körömmel tudunk ragaszkodni, mert a hívő ember nem lehet nagyobb az ő Mesterénél. Ha Ő összetört, akkor nekünk is össze kell töretni. Korinthusban ez történt: volt összetörtetés, aztán jöhetett az illatozás. Ez úgy történt, hogy valaki meglátta a bűnét (lejáratta az apostolt), ezt nemcsak hogy szégyellte, hanem megvallotta, Jézus Krisztus megbocsátott neki, a közösség pedig körülvette szeretettel, mert nem zár ki örökre az Úr, lehet megtérni.

KRISZTUS JÓ ILLATA

Ezért ujjong Pál. Krisztus illatja vagyunk. Az utolsó mondat az: Krisztus illatja legyünk, és illatozzon az életünk Istennek, a Krisztusban.

Énekeljük a 239,1 dicséretet.

Úr Jézus, hozzád kiáltok,
Ó, halld meg esdeklésem;
Tetőled kegyelmet várok,
Ne hagyj kétségbe esnem!
Az igaz hitet kívánom,
Ó, adjad azt énnékem:
Néked élnem,
Mindennek használnom,
Szent Igédet követnem.

Imádkozzunk!

Elmondtuk az előbb az énekben a szívünk vágyát, Urunk. Halld meg esdeklésünk. Segíts abban, hogy téged képviseljünk ebben a világban. Illatozzon az életünk úgy is, mint gyülekezet, hiszen ennek az országnak, ennek a városnak is olyan gyülekezetekre van szüksége, akik a Krisztus illatából vesznek illatot, a fényéből vesznek fénysugarat, akik az Ő életéből vesznek életet. Az Ő bocsánatából élnek és szentségében járnak.

Segíts erre bennünket, tégy késszé, Urunk, mert valóban, ahogy az igében olvasuk: erre kicsoda alkalmas?

Tudjuk, hogy a mi alkalmas voltunk tőled van, és általad, Úr Jézus. Köszönjük ezt neked.

Ámen.